

Лысенко А.Н., Лысенко И.В. Особенности взаимодействия оперативных и следственных подразделений при противодействии преступлениям, связанным с террористической деятельностью

Статья посвящена освещению особенностей взаимодействия оперативных и следственных подразделений при противодействии преступлениям, связанным с террористической деятельностью, с целью выявления существующих недостатков. Автор разработал научно-обоснованные предложения по усовершенствованию взаимодействия в этом направлении.

Ключевые слова: взаимодействие оперативных и следственных подразделений, формы взаимодействия, принципы взаимодействия, планирование взаимодействия, преступления, связанные с террористической деятельностью.

Lysenko A., Lysenko I. Peculiarities of Operative and Investigative Units During Counteraction to Crimes Connected with Terrorist Activity

The article is devoted to the coverage of the peculiarities of operational and investigative units interaction at prevention of crimes related to terrorist activity, as well as its common forms analysis. The aim of the article is the detection of deficiencies in that area. Such forms of interaction include: mutual exchange of information between operational and investigative units; joint study, analysis and evaluation of operative-search information, operational situation, results obtained during operational and investigative activities, investigators (investigators) and secret investigators (investigators); execution by an employee of the operational unit of the investigator's orders; joint planning of conducting investigation (search) and secret investigation (search) actions; providing the operative unit with assistance to an investigator during the conduct of investigators (investigators) and secret investigators (investigators); agreement with the investigator of the list of issues to be included by the employee of the operational unit to the task of the silent apparatus; creation of a investigative and operational group; exchange of practical experience in counteracting investigated crimes.

The authors made attempt to develop scientific proposals for the improvement of operational and investigative units interaction at the prevention of those crimes. In the article the authors propose to solve the problems of interaction between operational and investigative units by means of taking organizational measures on a tactical level and by taking legislative measures on a strategic one. Organizational measures involve detailed planning by an interrogator with the participation of an operative, the process of crime investigation, strengthening of the control over the stated persons interaction on the part of the head of the territorial body, assigning investigators concrete fields of work, i.e. specialization in investigation of crimes of certain type.

The legislative activity in the sphere includes making amendments to the effective Code of Criminal Procedure in the part of the introduction of the detectives institute. It will lead to the extinction of a process of interaction between operational and investigative units.

Keywords: interaction of operational and investigative units forms of interaction, principles of interaction, interaction planning, crimes related to terrorist activities.

УДК 343.102

О. І. Литвинчук

**ОСОБЛИВОСТІ КРИМІНАЛЬНИХ
ПРОВАДЖЕНЬ НА ПІДСТАВІ УГОД**

У статті розглянуто особливості здійснення кримінального провадження на підставі угод про примирення між потерпілим та підозрюваним чи

обвинуваченим, а також угод між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим про визнання винуватості. Визначено основні недоліки нормативного врегулювання інституту угод у чинному КПК України. Запропоновано зміни до процесуального законодавства, що дозволять підвищити кількість кримінальних проваджень, у яких ухвалюються вироки на підставі угод, а також будуть сприяти реалізації права потерпілого, підозрюваного та обвинуваченого на альтернативне вирішення кримінально-правових спорів.

Ключові слова: інститут угод у кримінальному провадженні, угода про примирення, угода про визнання винуватості, потерпілий, підозрюваний, обвинувачений, слідчий, прокурор, суд.

Постановка проблеми. Чинний Кримінальний процесуальний кодекс України значно ускладнив процедуру проведення досудового розслідування порівняно з КПК України 1960 року. Тотальний судовий контроль, повна залежність від прокурора, заформалізованість прийняття процесуальних рішень перетворили фігуру слідчого на «клопотача» або на помічника прокурора з проведення слідчих (розшукових) дій.

Задеклароване в ст. 2 КПК України таке завдання кримінального провадження, як забезпечення швидкого розслідування цілком не узгоджується з потребою слідчого для отримання дозволу на проведення багатьох процесуальних дій годинами вистояти черги в прокуратурі та суді. За таких обставин слідчі змушені якомога більше використовувати спрощені форми кримінальних проваджень, передбачених законодавством.

Для пришвидшення досудового розслідування в діяльності слідчих підрозділів Національної поліції поступово все більше практикується здійснення кримінального провадження на підставі угод (угод про примирення між потерпілим та підозрюваним чи обвинуваченим; угод між прокурором і підозрюваним чи обвинуваченим про визнання винуватості).

Безсумнівною перевагою такого особливого порядку кримінального провадження є те, що за умови досягнення угоди між підозрюваним та потерпілим або між прокурором та підозрюваним під час досудового розслідування, обвинувальний акт з підписаною сторонами угодою невідкладно надсилається до суду. Отже, слідчому вже не потрібно продовжувати збирати докази, які підтверджують усі обставини, що підлягають доказуванню. Досягається економія часу, технічних засобів, фінансових витрат. Крім того, слідчому не варто перейматися за результати судового розгляду справи, оскільки після затвердження судом угоди, ухвалення виправдувального вироку неможливе.

Водночас унормування процесуального порядку здійснення кримінальних проваджень на підставі угод не є досконалим та викликає багато питань теоретичного та практичного характеру. Так, наприклад, у КПК України не встановлено строку на проведення домовленостей між потерпілим та підозрюваним, обвинуваченим або між прокурором та підозрюваним, обвинуваченим. Незрозумілою є факультативна участь прокурора в судовому розгляді обвинувального акта з угодою про примирення, коли злочин переслідується в порядку публічного обвинувачення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблемами, пов'язаними зі здійсненням кримінальних проваджень на підставі угод, займалися багато науковців. Серед них зазначимо праці Р. В. Новака, О. О. Леляк, В. О. Гринюка, А. Ю. Доценка, В. Д. Чабанюка, А. О. Шпачук, І. В. Гловюк, О. В. Плахотніка та багатьох інших. Однак багато питань усе ще є дискусійними та потребують додаткового дослідження.

Формування цілей. Автор має на меті виявити недоліки чинного процесуального законодавства, яке регламентує інститут угод у кримінальному провадженні, а також розробити відповідні зміни до КПК України для більш надійного захисту прав і свобод учасників судочинства, дальшого розвитку диференціації кримінальної процесуальної форми.

Виклад основного матеріалу. У слідчій практиці органів досудового розслідування Національної поліції спостережено тенденцію до поступового збільшення кримінальних проваджень, які здійснюються на підставі угод. Так, 2017 року з угодами про примирення направлено до суду **8 023** обвинувальних актів (2016 року – **7 708**), з угодами про визнання винуватості **8 007** обвинувальних актів (2016 року – **5 905**). Загальна кількість угод, укладених під час досудового розслідування в кримінальних провадженнях 2017 року, становить **16 030** або **12,6 %** від загальної кількості обвинувальних актів, направлених до суду.

Найбільший відсоток обвинувальних актів, направлених до суду з угодами, досягнуто в роботі слідчих органів територіальних підрозділів Головних управлінь Національної поліції (далі – ГУНП) у Луганській – **29,1 %**, Полтавській – **23,3 %**, Волинській – **19,9 %**, Рівненській – **19,8 %**, Київській областях – **18,1 %**. Найнижчі показники з цього питання зафіксовано в роботі слідчих підрозділів ГУНП у Запорізькій – **6,6 %**, Чернівецькій – **7,9 %**, Закарпатській – **8,4 %**, Харківській областях – **8,4 %** та в м. Києві – **8,9 %**.

До того ж наголосимо, що суди нерідко відмовляють у затвердженні угод про примирення або про визнання винуватості. Це є досить негативною ситуацією і для слідчого, і для сторін, оскільки в разі відмови в затвердженні угоди, досудове розслідування продовжується в загальному порядку, а відповідно до ч. 8 ст. 474 КПК України, повторне звернення з угодою в одному кримінальному провадженні не допускається.

Аналіз судової практики дозволяє виділити найбільш поширені підстави для відмови в затвердженні судами угод, укладених на досудовому розслідуванні. До них можна віднести:

- обраний в угоді вид покарання суперечить вимогам КК України;
- неправильна правова кваліфікація кримінального правопорушення;
- при узгодженні сторонами покарання за сукупністю злочинів не враховуються вимоги ст. 70 КК України;
- укладання угоди за ініціативою слідчого або під час укладання угоди про примирення були присутні працівники поліції, що суперечить умовам добровільності;
- укладання угоди було не добровільним, сторони не примирились або відмовилися від раніше укладеної угоди [1].

Частина з цих підстав виникає через недосконале врегулювання процесуального порядку здійснення кримінального провадження на підставі угод.

Відповідно до ч. 1 ст. 469 КПК України угоду про примирення може бути укладено за ініціативою потерпілого, підозрюваного або обвинуваченого. Домовленості стосовно угоди про примирення можуть проводитися самостійно потерпілим і підозрюваним чи обвинуваченим, захисником і представником або за допомогою іншої особи, погодженої сторонами кримінального провадження (крім слідчого, прокурора або судді). При цьому згідно з ч. 1 ст. 474 КПК України, якщо угоди досягнуто під час досудового розслідування, обвинувальний акт з підписаною сторонами угодою невідкладно надсилається до суду.

З огляду на зазначене ані слідчий, ані прокурор не мають права перевіряти зміст угоди про примирення та вимагати від сторін усунення наявних там недоліків. Обов'язок перевірки змісту угоди на відповідність вимогам КПК та інших законів України покладено лише на суд (ч. 7 ст. 474 КПК України). Додамо, що під час ініціювання й укладання угоди про примирення (на відміну від угоди про визнання винуватості) участь захисника для підозрюваного не є обов'язковою. Проте особам без юридичної освіти скласти текст угоди про примирення, який би відповідав вимогам ст. 471 КПК України, дуже складно, особливо з питань кваліфікації злочину, істотних для кримінального провадження обставин, призначення покарання. Водночас відмова суду в затвердженні угоди через допущені сторонами помилки в її змісті негативно вплине насамперед на підозрюваного й потерпілого. Оскільки для підозрюваного перевагою укладання угоди є уникнення невизначеності щодо виду та розміру покарання за результатами судового розгляду; у деяких випадках – застосування альтернативного покарання або його пом'якшення, можливість звільнення від покарання. Потерпілий також зацікавлений у затвердженні судом угоди, оскільки винна особа не уникне кримінальної відповідальності, гарантовано отримає узгоджене з ним покарання та відшкодує заподіяну злочиним шкоду.

Недосконалість законодавства з цього питання призводить до того, що слідчим, за відсутності адвоката, доводиться самостійно складати тексти угод про примирення, що є безпосереднім порушенням норм КПК України. Такі факти досить часто виявляються в судових засіданнях, оскільки такі угоди є «шаблонними». Наприклад, Апеляційний суд Полтавської області в узагальненні зазначив, що в Карлівському районі Полтавської області склалася практика, за якою кримінальне провадження направляється до суду з обвинувальним актом та угодою про примирення між потерпілим та підозрюваним, що супроводжується титульною сторінкою, на якій зазначається повне найменування слідчого підрозділу. Назва «Угода про примирення між потерпілим та підозрюваним у кримінальному провадженні № 000...» [2, с. 4].

Загалом уважаємо, що позиція законодавця, викладена в ч. 8 ст. 474 КПК України, про неможливість повторного звернення з угодою в одному кримінальному провадженні є необґрунтованою й викликає багато запитань. Наприклад, якщо юридичну помилку в тексті угоди допустив прокурор, то чому підозрюваний або обвинувачений має бути позбавлений права на «пільговий» вирок на підставі угоди? Чому потерпілий разом з підозрюваним, обвинуваченим мають бути позбавлені права на відновлювальне правосуддя, коли захисник або інша особа, яка узгоджена сторонами (медіатор), неправильно визначили покарання в тексті угоди? Що заважає суду повернути угоду сторонам для усунення встановлених недоліків? Надати яку-небудь зрозумілу відповідь на ці запитання важко. Отже, треба зауважити, що зміст ч. 8 ст. 474 КПК України не відповідає загальній меті диференціації процесуальної форми.

Також однією з підстав відмови в затвердженні угод про примирення є їх укладання за тими злочинами, у яких основним безпосереднім об'єктом виступають публічні інтереси, а спричинена конкретним фізичним чи юридичним особам шкода є лише проявом посягання на основний об'єкт. Наприклад, Тернопільським міськрайонним судом відмовлено в затвердженні угоди про примирення між потерпілими Ш.М.Я., С.І.Я., М.М.Ю., Л.В.П. і підозрюваним Д.І.І. у кримінальному провадженні щодо обвинувачення останнього у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 296 КК, оскільки в цьому випадку внаслідок протиправних дій обвинуваченого було завдано шкоду не тільки особистим інтересам потерпілих, але й грубо порушено громадський порядок. Через це з огляду на тяжкість та суспільну небезпечність злочину, у якому обвинувачують Д.І.І., суд дійшов висновку, що умови укладеної угоди про примирення між потерпілими й обвинуваченим не відповідають вимогам КПК, КК та інтересам суспільства [2, с. 2-3].

Таку позицію судової влади підтримують не всі науковці. Скажімо, В. Д. Чабанюк вважає, що аналіз змісту ст. 469 КПК України не дозволяє зробити категоричний висновок про неможливість укладання угоди про примирення між потерпілим та підозрюваним або обвинуваченим у разі заподіяння шкоди і приватним, і державним чи суспільним інтересам [3, с. 416].

Не заперечуючи правильність позиції судових органів, нагадаємо про те, що Законом України від 16.03.2017 № 1950-VIII у ч. 4 ст. 469 КПК України внесено зміни, згідно з якими дозволяється укладання угоди про визнання винуватості між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим у кримінальному провадженні щодо кримінальних правопорушень, унаслідок яких шкода завдана державним чи суспільним інтересам, правам та інтересам окремих осіб, у яких беруть участь потерпілий або потерпілі, за умови надання всіма потерпілими письмової згоди прокуророві на укладення ними угоди.

Отже, у КПК України доцільно було б установити обов'язок суду, у разі відмовлення в затвердженні угоди про примирення з підстав заподіяння шкоди державним чи суспільним інтересам, роз'яснити право

обвинуваченому ініціювати укладення угоди про визнання винуватості з прокурором за умови надання згоди на це потерпілим (потерпілими).

Одночасно з цим виникає інше проблемне питання. Згідно з ч. 2 ст. 474 КПК України: «Розгляд щодо угоди проводиться судом під час підготовчого судового засідання за обов'язкової участі сторін угоди з повідомленням інших учасників судового провадження. Відсутність інших учасників судового провадження не є перешкодою для розгляду» [4, с. 286]. Отже, участь прокурора в розгляді судом обвинувального акта, який надійшов з угодою про примирення, не є обов'язковою. На недоцільність такої нормативної регламентації участі прокурора вказує В. О. Гринюк, на думку якого відсутність прокурора в судовому засіданні в справах публічного обвинувачення суперечить принципу змагальності сторін [5, с. 177]. Повністю підтримуємо цю позицію, оскільки лише прокурор може в судовому засіданні здійснювати в повному обсязі функцію обвинувачення. Він володіє всіма матеріалами досудового розслідування. Тільки прокурор зможе в суді обґрунтовано довести правильність кваліфікації злочину, відстояти потребу щодо затвердження судом певної угоди.

Іншою проблемою, яка заважає повноцінній реалізації інституту угод, є відсутність у законодавстві встановленого строку, який надається сторонам угоди на проведення домовленостей та складання й узгодження тексту самої угоди про примирення або про визнання винуватості. Зазначені дії можуть вимагати значного часу. Наприклад, потерпілий може потребувати від підозрюваного негайного відшкодування завданої шкоди як умову, за якої він буде згоден підписати угоду про примирення. Однак підозрюваному потрібен буде час на збирання потрібної грошової суми.

Як відомо, укладення угоди можливе після повідомлення особі про підозру, тобто з того моменту, коли починають обчислюватися строки досудового розслідування. Тому, на нашу думку, у законодавстві треба, по-перше, установити строк, який би надавався сторонам угоди на проведення домовленостей, по-друге, надати можливість слідчому за погодженням з прокурором зупинити на цей час досудове розслідування. З цього питання слід підтримати думку А. Ю. Доценка, який вважає, що сім робочих днів є достатнім строком на прийняття та узгодження позицій сторонами й укладення угоди [6, с. 182].

Окремої уваги потребує також закріплений у ч. 5 ст. 469 КПК України час, протягом якого можливе досягнення угоди в кримінальному провадженні. Відповідно до цієї норми укладення і угоди про примирення, і угоди про визнання винуватості дозволяється з моменту повідомлення особи про підозру до виходу суду до нарадчої кімнати для ухвалення вироку. З одного боку, такий порядок дозволяє підозрюваному, обвинуваченому реалізувати право на отримання вироку «на пільгових умовах» на кількох стадіях кримінального провадження. З іншого боку, укладення угод під час судового розгляду не відповідає основній меті, для якої введено в кримінальний процес зазначений вид спрощеного провадження, – це економія часу, фінансових витрат, наближення покарання до злочину.

Обвинувачений, який погодився на укладення угоди тільки перед виходом суду до нарадчої кімнати, звісно, що розраховував увесь час і на досудовому розслідуванні, і в судовому розгляді на можливість уникнення від кримінальної відповідальності за учинений злочин, і, тільки оцінивши досліджені судом докази, погодився на вирок «на пільгових умовах», оскільки зрозумів, що таких доказів достатньо для ухвалення обвинувального вироку.

Слушною з цього приводу є думка О. О. Лесяк про те, що доцільно було б установити останнім можливим строком подання клопотання про укладання угоди підготовче судове провадження включно. У такому разі не втрачатиметься процесуальне заощадження часу й державних витрат, водночас обвинувачений усе ще мав би можливість реалізувати своє право на укладання угоди, якщо на стадії досудового слідства з певних причин її не було досягнуто [7, с. 149].

Наприкінці констатуємо, що в ст. 42 (Підозрюваний, обвинувачений) КПК України, яка передбачає основні права підозрюваного, обвинуваченого, узагалі не зазначається про право вказаних учасників на укладання угоди про визнання винуватості з прокурором або угоди про примирення з потерпілим. Проте в ч. 4 ст. 56 (Права потерпілого) КПК України наголошено: «На всіх стадіях кримінального провадження потерпілий має право примиритися з підозрюваним, обвинуваченим і укласти угоду про примирення» [4, с. 41]. Таку нерівнозначність у процесуальних правах підозрюваного, обвинуваченого й потерпілого щодо медіаційних процедур негативно оцінюють деякі дослідники [8, с. 101]. Попри наявність, передбаченого ч. 7 ст. 469 КПК України обов'язку слідчого, прокурора поінформувати підозрюваного, потерпілого про їхнє право на примирення, роз'яснити механізм його реалізації та не чинити перешкод в укладанні угоди про примирення, усе ж таки законодавцеві не варто покладатися в захисті прав учасників кримінального провадження лише на сумлінність посадових осіб, які можуть забути роз'яснити відповідне право через велику завантаженість у своїй діяльності.

Висновки. Підсумовуючи, вважаємо за потрібне для поліпшення нормативного врегулювання процесуального порядку здійснення кримінального провадження на підставі угод внести до КПК України такі зміни:

1. Пункт 9 частини 2 ст. 52 після слів «визнання винуватості» доповнити словами «або угоди про примирення між потерпілим та підозрюваним чи обвинуваченим».

2. У пункті 5 ст. 469 слова «до виходу суду до нарадчої кімнати для ухвалення вироку» замінити словами «під час досудового розслідування та підготовчого судового засідання».

3. Доповнити частину 1 ст. 474 третім реченням такого змісту: «Прокурор також має право відкласти направлення до суду обвинувального акта та повернути потерпілому, підозрюваному укладену угоду про примирення, якщо вона не відповідає вимогам, передбаченим ст. 471 КПК України, для усунення встановлених недоліків, про що виноситься вмотивована постанова».

4. Частину 8 ст. 474 викласти в такій редакції: «Повторне звернення з угодою в одному кримінальному провадженні допускається за умови усунення сторонами угоди обставин, які були підставою для відмови в затвердженні судом такої угоди. У разі відмови в затвердженні угоди про примирення, прокурор та обвинувачений за згодою всіх потерпілих мають право укласти угоду про визнання винуватості в порядку, передбаченому статтями 469, 470, 472 цього Кодексу».

Крім того, права підозрюваного, обвинуваченого (ст. 42 КПК України) треба доповнити правом на укладання угод про примирення та визнання винуватості.

Використані джерела:

1. Постанова Пленуму Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 11.12.2015 № 13 «Про практику здійснення судами кримінального провадження на підставі угод». URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/v0013740-15>.

2. Узагальнення Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ судової практики здійснення кримінального провадження на підставі угод від 22.01.2014. URL: http://sc.gov.ua/ua/uzagalnennja_sudovoji_praktiki.html.

3. Чабанюк В. Д. Удосконалення кримінального провадження на підставі угод: Матеріальні та процесуальні аспекти. *Актуальні проблеми держави і права*. 2014. № 71. С. 413 – 418.

4. Кримінальний процесуальний кодекс України: чинне законодавство зі змінами та допов. станом на 1 верес. 2017 р.: (ОФІЦ. ТЕКСТ). К.: ПАЛИВОДА А. В., 2017. 372 с.

5. Гринюк В. О. Особливості реалізації функції обвинувачення в кримінальному провадженні на підставі угод. *Национальный юридический журнал: теория и практика*. 2016. Октябрь. С. 176 – 180.

6. Доценко А. Ю. Кримінальне провадження на підставі угод: теоретико-практичні аспекти участі прокурора. *Право і суспільство*. 2016. № 6. ч. 2. С. 179 – 184.

7. Лесяк О. Кримінальне провадження на підставі угоди про визнання винуватості. *Наук. часоп. Нац. акад. прокуратури*. 2016. № 3. С. 147 – 155.

8. Жерж Н. А. Особливості кримінального процесуального врегулювання провадження на підставі угод. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2016. № 1. С. 100 – 103. URL : http://lseyj.org.ua/1_2016/28.pdf.

Стаття надійшла до редколегії 11.05.2018

Литвинчук А. И. Особенности уголовных производств на основании соглашений

В научной статье рассмотрены особенности осуществления уголовного производства на основании соглашений о примирении между потерпевшим и подозреваемым или обвиняемым, а также соглашений между прокурором и подозреваемым или обвиняемым о признании вины. Определены основные недостатки нормативной регламентации института соглашений в действующем УПК Украины. Предложены изменения в процессуальное законодательство, позволяющие повысить количество уголовных производств, в которых судом постановляются приговоры на основании соглашений, а также способствующие

реализации права потерпевшего, подозреваемого и обвиняемого на альтернативное разрешение уголовно-правовых споров.

Ключевые слова: институт соглашений в уголовном производстве, соглашение о примирении, соглашение о признании вины, потерпевший, подозреваемый, обвиняемый, следователь, прокурор, суд.

Lytvynchuk A. Peculiarities of Criminal Proceedings on the Basis of Agreements

The article deals with the specifics of the implementation of criminal proceedings on the basis of agreements on reconciliation between the victim and the suspect or the accused, as well as agreements between the prosecutor and the suspect or the accused about pleading guilty. Advantages of this type of accelerated production are indicated in comparison with pre-trial investigation and judicial review, which are conducted in a general manner. The main shortcomings of the normative regulation of the institution of agreements in the current Criminal Procedure Code of Ukraine are determined. The main shortcomings of the normative regulation of the institution of agreements in the current Criminal Procedure Code of Ukraine are determined. Changes are proposed in the procedural legislation allowing to increase the number of criminal proceedings in which the court orders verdicts on the basis of agreements, as well as facilitating the realization of the rights of the victim, suspect and accused for alternative resolution of criminal legal disputes. The need for compulsory participation of a defense counsel in concluding an agreement on reconciliation between the victim and the suspect or the accused, as well as the mandatory participation of the prosecutor during the judicial review of the conciliation agreement on public prosecution, is justified. The possibility of re-applying to the court with a reconciliation agreement or recognizing guilt in one criminal proceeding, subject to the elimination of circumstances that became the basis for refusal to approve the agreement by the court, was argued. It is pointed out that Article 42 of the Criminal Procedural Code of Ukraine, which establishes the basic rights and obligations of the suspect and accused, entitles the specified participants in criminal proceedings to conclude agreements with the victim on reconciliation or with the prosecutor on pleading guilty. In order to avoid mistakes in the texts of reconciliation agreements between the victim and the suspect, it was suggested that the prosecutor be given the right to verify these agreements and return them to the parties to eliminate the violations found, which he must issue a reasoned decision. This change in legislation will reduce the number of cases of courts making decisions to refuse to approve reconciliation agreements because of their inconsistency with material or procedural law, which will have a positive effect on respecting the rights of both the injured party and the suspect or accused.

Keywords: institute of agreements in criminal proceedings, agreement on conciliation, agreement on confession, victim, suspect, accused, investigator, prosecutor, court.

УДК 343.143

Ю. І. Лозинська

ОСОБЛИВОСТІ ОЦІНКИ ДОСТОВІРНОСТІ ПОКАЗАНЬ СВІДКА В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

У статті на підставі аналізу наукових досліджень, здійснених у теорії кримінального процесу щодо змісту та сутності достовірності показань свідка, їх оцінки, сформульовано науково обґрунтовані положення стосовно особливостей